

Arrest

nr. 111 452 van 8 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissingen is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 17 juni 2013 het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partijen betwisten evenmin dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen geen nut opleveren. Daarenboven werd de verzoekende partijen bij arrest nr. 90 358 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 oktober 2012 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Dit beroep is zodoende niet meer hangende. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot de artikelen 7 en 39/2 de vreemdelingenwet, de (materiële) motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de “(algemene) beginselen van behoorlijk bestuur” en het fair play-beginsel, alsmede dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook hun betoog met betrekking tot de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 5 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen slechts in de hoofding van het tweede middel naar dit artikel verwijzen, maar dat zij nalaten uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissingen deze bepaling precies zouden schenden, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

In het kader van artikel 3 van het EVRM beperken zij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partijen enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven hebben de bestreden beslissingen enkel tot gevolg dat de verzoekende partijen het grondgebied van de in de beslissingen vermelde sta(a)t(en) dienen te verlaten, maar dwingen hen niet om naar hun land van herkomst terug te keren. De verzoekende partijen verwijzen tevens naar hun medische situatie en de hiervoor ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waaromtrent, - zo wordt aangegeven door de verzoekende partijen zelf en dit wordt tevens gesteund door de stukken van het administratief dossier -, reeds op 19 november 2012 een beslissing is genomen. Zij stellen echter enerzijds te verwijzen naar de argumentatie ontwikkeld in het in de bijlage gevoegd verzoekschrift tegen deze beslissing waarbij hun aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, en anderzijds naar de rechtspraak van deze Raad

waaruit blijkt dat beslissingen met vergelijkbare motivering in gelijkaardige casussen werden vernietigd. Er dient vooreerst opgemerkt dat huidige vordering slechts de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) betreft en daarnaast dat de jurisprudentie in onze rechtsorde geen precedentswaarde heeft, zodat de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad niet dienstig is om daar te dezen anders over te oordelen. Daarenboven wordt erop geduid dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 april 2013 met nummer 100 445 de afstand van geding werd vastgesteld, blijkens de gegevens waarover de Raad beschikt omwille van de intrekking van die beslissing. In de mate waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aldus nog hangende zou zijn, kan erop gewezen worden dat een hangende aanvraag op grond van voornoemd artikel 9ter de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door hen vermelde medische toestand, een schending van voornoemd artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen te worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstige zieke vreemdeling daarenboven om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van dit artikel aantoont.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 24 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 augustus 2013 staat het volgende vermeld: “*De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP volhardt in de ontwikkelde middelen. VwP sluit aan bij de beschikking.*” Het is duidelijk dat indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperken tot het loutere volharden in hun verzoekschrift, zij op deze manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET